

Sygn. akt IV Ka 788/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski
Protokolant:	Ewa Ślemp

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2016 r.

sprawy **G. M. E. i E.** z domu M.

urodzonego (...) w L.

obwinionego z art. 86 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 3 sierpnia 2016 r. sygnatura akt II W 300/15

uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie o przypisane G. M. wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. umarza zaliczając wydatki w sprawie poniesione przez Skarb Państwa na rachunek tegoż Skarbu Państwa.

Sygn.akt IV Ka 788/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem G. M. uznany został za winnego, że:

w dniu 24 września 2014 roku na drodze krajowej (...) między miejscowościami S. i M., zagroził bezpieczeństwu w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki M. (...) i jadąc od strony S. nie zachował szczególnej ostrożności przed rozpoczęciem manewru wyprzedzania jadącego przed nim, a prowadzonego przez pokrzywdzonego T. D., zestawu pojazdów składającego się z samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), nie upewniając się co do odpowiedniej widoczności i miejsca na wykonanie takiego manewru, podjął manewr wyprzedzania i zjechał na lewy pas ruchu, którym z naprzeciwka samochodem osobowym marki A. o numerze rejestracyjnym (...) poruszała się pokrzywdzona M. T., która na widok znajdującego się na jej pasie ruchu pojazdu kierowanego przez obwinionego podjęła gwałtowne manewry obronne, gwałtownie hamując i zjeżdżając w kierunku lewego pasa ruchu, przez co doszło do zderzenia prowadzonego przez nią samochodu z prowadzonym przez T. D. zestawem pojazdów, tj. wykroczenia z art. 86§1 kw

wymierzono obwinionemu karę 1000 zł grzywny.

Wyrok ten zaskarżyła obrońca obwinionego, zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania, które miały wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia w ten sposób, że skutkowały błędnymi ustaleniami faktycznymi:

1. naruszenie art. 8 kpw w związku z art. 4 kpw i art. 7 kpw oraz art. 39 § 1 i 2 kpw poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przejawiające się w oparciu większości ustaleń Sądu I instancji na podstawie opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych Pana J. N. która w ocenie obwinionego jest opinią niepełną, gdyż :

- nie udziela odpowiedzi na postawione mu pytania, nie uwzględni wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności i dowodów tj. szkiców policyjnych sporządzonych na miejscu zdarzenia i zawartych w tych szkicach pomiarów na podstawie których biegły mógł dokonać niezbędnych obliczeń oraz rekonstrukcji i symulacji wypadku i prędkości pojazdów a. i m.,

- jest nielogiczna, niejasna i sprzeczna z doświadczeniem życiowym i wskazaniami wiedzy, gdyż:

- biegły dokonuje sprzecznych badań i obserwacji w opinii 1. błędnie wskazując miejsce kolizji umieszczając na stronie 17 i 18 opinii fotografie z miejsca zdarzenia na których to fotografiach brak jest na jezdni linii ciągłej , podczas gdy z dokumentów sprawy i pomiarów policji dochodzeniowej oraz zeznań świadków wynika że na odcinku drogi (...), 54 hektokilometra, na którym doszło do kolizji, zaznaczona jest na drodze linia ciągła - zakaz wyprzedzania dla pojazdów zgodnie z kierunkiem jazdy m., co potwierdza, iż zdjęcia te wcale nie pochodzą z miejsca zdarzenia , 2. błędnie ustalając, iż w chwili gdy a. zderzyło się z m. m. był w ruchu co przeczyłoby wyjaśnieniom obwinionego, iż jego zachowanie było zgodne z przepisami i w trakcie zdarzenia obwiniony zdążył wyhamować i prawidłowo zatrzymać auto podczas gdy z zasad doświadczenia życiowego oraz logiki i sporządzonych na miejscu zdarzenia notatek policyjnych i rozmiarów uszkodzeń m. wynika, iż ustalenia biegłego w tym zakresie są niewłaściwe.

2. przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegającej na wybiórczej ocenie dowodów na niekorzyść obwinionego polegającej na odmowie przyznania przez sąd wiarygodności dowodom z zeznań świadków W. M., H. L. w całości oraz świadków M. K., i kierowcy P. T. D. w części w której potwierdzają oni wyjaśnienia obwinionego G. M. odnoszące się do tego, iż obwiniony jedynie podjął próbę manewru wyprzedzania i wysunął się aby sprawdzić , czy może rozpocząć manewr, nie zaś jak to przyjął sąd „wyjechał” na przeciwległy pas ruchu. Oparcie orzeczenia jedynie na części zgromadzonego materiału dowodowego tj .wybiórczo potraktowanych zeznań świadków tj. T. D. i Z. B. zpominięciem tych zeznań, które potwierdzały wyjaśnienia obwinionego .

II. mogącą mieć na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania

3. naruszenie prawa procesowego tj art 34 k.p.w. poprzez nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, w szczególności okoliczności przemawiających na korzyść obwinionego w tym zarzutów obwinionego co do treści opinii biegłego oraz okoliczności , iż do powstania zdarzenia mogło dojść z uwagi na niezachowanie należytej staranności przez kierującą A. M. T., która podjęła gwałtowne i nieadekwatne działania obronne nie znając zasad hamowania ABS i swoim działaniem doprowadziła do kolizji podczas gdy w tym samym czasie obwiniony zdążył „ wrócić prawidłowo na swój pas ruchu i skutecznie zatrzymać auto .

Rym samym apelująca wniosła o zmianę orzeczenia Sądu Rejonowego w Świdnicy II Wydział Karny z dnia 3 sierpnia 2016r., sygn. II W 300/15 r., przez uniewinnienie, ewentualnie uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy.

Sąd Okręgowy zważył:

Odnoszenie się do zarzutów apelacji należy uznać za bezprzedmiotowe.

Powyższe wynika z faktu, że przypisany G. M. czyn miał miejsce 24 września 2014 r. Tym samym już w momencie wpływu akt z apelacją do Sądu Okręgowego (19.10.2016 r.) nastąpiło przedawnienie karalności omawianego wykroczenia, a co wynika wprost z treści art. 45§1 kw. (dwa lata od czasu popełnienia czynu).

W tej sytuacji, zważywszy na treść art. 5§1 pkt 4 kpw- jedynym możliwym rozstrzygnięciem jakie mógł wydać Sąd II instancji było umorzenie postępowanie, co uczyniono.